

עפ"ת 53195/12/13 - נגאת כרים נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 53195-12-13 כרים נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 12-1061/2010

בפני	כב' השופט יחיאל ליפשיץ
מערכת	נגאת כרים
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בחיפה בת"ד 3043-05-11 (להלן: **בית משפט קמא**) שנדון בפני כבוד השופט אבישי קאופמן. הערעור מכוון הן כנגד הכרעת הדין והן בנוגע לחומרת גזר הדין.
2. כנגד המערערת הוגש, בתאריך 11.5.11, כתב אישום שייחס לה עבירות של **אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייה בבטחה**, לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: **התקנות**); **נהיגה בקלות ראש**, לפי ס' 62(2)+38(2)(3) לפקודת התעבורה תשכ"א - 1961; **נהיגה בדרך הגורמת נזק**, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות; וכן **גרימת חבלה של ממש** לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות. על פי הנטען, נהגה המערערת ברכב מס' 80-417-10 בתאריך 18.10.10 בכרמיאל ברח' רמים ופנתה ימינה בכיכר המגדים לרחוב שגיא. אותה עת, חצה את הכביש במעבר החציה מר שניאור עדיאל (להלן: **הולך הרגל**). המערערת לא שמה לב לדרך ולאחר שהולך הרגל חצה כמעט את מלוא מעבר החצייה היא פגעה בו. הולך הרגל נחבל ונזקק לטיפול רפואי.
3. נקדים ונפנה לתמונות הזירה (ת/6) ותרשים התאונה (ת/5) מהם עולה כי מעבר החצייה המדובר היה מייד לאחר כיכר בה פנתה המערערת ימינה.
4. בהכרעת דינו של בית המשפט קמא ניתנה ההתייחסות לשתי סוגיות עובדתיות עיקריות: הראשונה, האם הולך הרגל חצה את הכביש במעצר חציה; והשנייה, האם המערערת יכולה היתה לראותו במרחק סביר כדי לעצור את רכבה ולהימנע מפגיעה. בהמ"ש קמא השיב על שתי השאלות בחיוב:

בית המשפט קמא קבע ממצאי מהימנות חיוביים בנוגע לעדותו של הולך הרגל שמסר כי חצה את הכביש במעבר חצייה, וכן ציין כי תוך כדי כך הוא הבחין ברכבה של המערערת מתקדם לעברו בתוך הכיכר. בהמ"ש קמא ציין כי

עדות הולך הרגל היתה אמינה ומשכנעת.

זאת ועוד, בהמ"ש קמא אף ציין שגם המערערת עצמה לא סתרה את עדות הולך הרגל, וכל שציינה בהקשר זה כי כלל לא הבחינה בהולך הרגל בטרם שרכבה פגע בו. עוד ציינה במסגרת עדותה בבהמ"ש כי נהגה במהירות של כ 40 קמ"ש והצמחייה במקום הצרה את שדה ראייתה.

כמו כן, בהמ"ש התייחס למיקום בו נעצר רכבה של המערערת - כ 8 מטרים לאחר מעבר החצייה. מכיוון שהמערערת החלה בתהליך הבלימה רק לאחר הפגיעה (בטרם הפגיעה, כאמור לעיל, היא כלל לא הבחינה בהולך הרגל) הדבר תומך בטענת הולך הרגל כי הפגיעה היתה במעבר החצייה, כטענתו, ולא לאחר מעבר החצייה (כטענת המערערת) - שכן באם הפגיעה היתה לאחר מעבר החצייה, מקום עצירת הרכב היה רחוק אף יותר.

לעניין מיקומו של הולך הרגל על מעבר החצייה וכיון תנועתו - בהמ"ש קיבל את גרסתו כי הוא חצה את הכביש משמאל לימין (מכיוון תנועתה של המערערת). כמו כן, אימץ בית המשפט את גרסתו כי בעת הפגיעה הוא היה לקראת סיום החצייה. בהמ"ש קמא אימץ את עדות הולך הרגל, שהשתלבה עם דו"ח הבוחן, כי בעת שהמערערת התקרבה לכיכר הוא היה בסביבות אמצע מעבר החצייה ולכן יכולה היתה להבחין בו ממרחק של כ 30 מטרים. בהמ"ש קמא אף הניח הנחות לטובת המערערת לפיהן בעת שהתקרבה למעבר החצייה שהה הולך הרגל באמצע מעבר החצייה - בנקודה בה שדה הראייה שלה אותו היה למרחק של 20 מטרים בלבד. לכן, יכולה היתה המערערת לבלום את רכבה באם נסעה במהירות אותה ציינה בחקירתה במשטרה (20 קמ"ש) וכן במהירות גבוהה יותר.

זאת ועוד, בהמ"ש קמא הוסיף וציין, כי גם אם נכונה טענתה של המערערת כי שדה הראייה במקום לא אפשר להבחין בהולך הרגל, כי גם אז התרשלה המערערת - שכן כל שהדבר אומר הוא כי המערערת היתה אמורה לנסוע במהירות שתתאים לתנאי הדרך. במילים אחרות, גם אם "מותר" היה לנסוע במהירות של כ 40 קמ"ש במקום, הרי שתנאי הדרך היו אמורים להוביל את המערערת להפחתת מהירות הנסיעה באופן שיאפשרו לה לבלום בזמן.

5. בהודעת הערעור וכן במסגרת הדיון שהתקיים בפני בתאריך 23.1.14 העלה ב"כ המערערת השגות שונות רבות כנגד הממצאים שנקבעו בהכרעת הדיון. ב"כ המערערת מיקד את טיעונו בשתי נקודות עיקריות: הראשונה, בחוות דעתו של הבוחן, שאליבא דב"כ המערערת ציין כי התאונה היתה בלתי נמנעת במהירות של 40 קמ"ש; והשנייה, שמיקום התאונה היה לאחר מעבר החצייה.

שתי הנקודות לעיל זכו להתייחסות מפורשת וממוקדת בהכרעת הדיון המבוססת היטב של בית המשפט קמא. הבאתי לעיל את הנתונים העיקריים עליהם ביסס בהמ"ש קמא את הכרעת דינו, וזאת בנוגע לטווחי הראייה ולמרחקי הבלימה. זאת ועוד, אין מדובר במקרה בו המערערת ציינה שהבחינה בהולך הרגל בטרם הפגיעה אך משום מרחק הבלימה הקצר לא הצליחה לבלום את הרכב. נזכיר, מדובר באירוע בו המערערת "הרגישה" את הפגיעה בהולך הרגל בטרם הבחינה באחרון. זאת ועוד, ניכר היה כי מהירותה של המערערת "הותאמה" לחוות דעתו של הבוחן. בעוד שבהודעתה ת/4 מסרה המערערת כי המהירות היתה 20 קמ"ש, "גדלה" המהירות ל 40 קמ"ש (עמ' 13,

שרה 25). כך או אחרת, מהירות של 40 קמ"ש בעת חציית כיכר, בשעת חשיכה כאשר בצידי הכיכר מצויים מעברי חצייה, אינה מהירות סבירה. די אם אפנה לעדות הבוחן (עליה, כאמור לעיל, ניסה ב"כ המערערת להסתמך) שציין מפורשות כי: **"40 קמ"ש זו מהירות לא סבירה לכיכר המדוברת"** (עמ' 2 לעדות הבוחן מתאריך 17.2.13). בהקשר זה אין לי אלא להפנות לקביעתו, הנכונה, של בהמ"ש קמא שאף הוא ציין שמדובר במהירות לא סבירה (ור' לדוגמה בהקשר זה האמור בע"פ 558/97 **מלניק נ' מ"י**, 3.5.98).

עוד אני סבור שאין מקום להתערב בקביעותיו של בהמ"ש קמא בנוגע למיקום הפגיעה. מעבר לכך שמדובר בקביעות המבוססות על ממצאי מהימנות ברורים, הרי שהדברים חוזקו ובוססו במיקום רכבה של המערערת כ-8 מטרים לאחר מעבר החצייה - מרחק עצירה של רכב במהירות של 25 קמ"ש.

6. לעניין העונש, גזר בית המשפט קמא את עונשה של המערערת ל-6 חודשי פסילה בפועל, קנס בסכום של ₪ 1,500 וכן פסילה על תנאי. ב"כ המערער טען כי מדובר בעונש חמור בנסיבות העניין ובנסיבותיה של המערערת, אולם אני סבור כי הובא בפני ולו נימוק אחד המוליך למסקנה כי מדובר בעונש החורג חריגה של ממש מהענישה הראויה במקרה דנן.

7. סוף דבר, אני מורה על דחיית הערעור, על שני חלקיו. עונש הפסילה בפועל ייכנס לתוקף בתאריך 1.4.14 הפסילה בפועל תהיה ממועד זה אולם תמנה מיום ההפקדה בפועל.

8. לשלוח לצדדים.

ניתן היום, ו' אדר ב תשע"ד, 08 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.